

storila, če jih morebiti, planinske deklice, res srečava spodaj v kovinski bajtici. Prišle so pač spet malo naokrog, tako na jesenske ogleda. Tu v samoti na vrhu Križa sva si pač še upala pogumno in bahavo razmišljati, kako bo treba najino današnje gorsko turo nenadejano, ampak kar radevoljno podaljšati. Kozla! Najine stopinje nizdol po ledenem grebenu proti Mali Rinki so morale biti še bolj previdne, nazadnje sva jo mahnila kar povprek čez zasnežena strma melišča do skalnih reber nad bivakom. Medtem pa se je, nanaglooma, od severa sem že pričel megleni ples. Svetloba in razgledi so izginjali, da se je zdelo, kot da sva sredi poznega mračnega decembra. Zima, mraz, tuleči veter, sneg v vrtincih... Pa vendar naju dobra volja ni zapustila. Bila sva na vrhu gore, sedaj je bilo treba le še varno poiskati pot nazaj v dolino Kamniške Bistrice. Doživetje, gorska avantura – najina igra je vse bolj prehajala v drugo in zadnje dejanje. Zdajci sva nad bivakom, presenečena, da je še kdo ta dan zašel v gore, ugledala popotnika. Odhajal je v črne oblake, tja nekam proti Turski gori. Kar bolj na daljavo smo se ogovorili. In od nekje sva se morala poznati, misli so mi zaplesale. Ja, ja, bil je himalajski dohtar! V bivaku sem mu v vpisno knjigo napisal pozdrave. Ampak, seveda, tudi na Barbaro, Polono in Petro nisva smela pozabiti, bilo bi kakor greh:

*Tudi midva, Marjan in Milan,
sva lahko tista Kusubrina,
vedno trdoklina.*

*Pa srečno in na svidenje,
planinske deklice!*

30. septembra...

Pred meglo, ki je že kar prehitro hitela nizdol čez vrhove, sva se naglo spuščala po zasneženem grušču in spolzkih ledenih tratah po Žmavcarjih. In glej, tedaj sva, spet presenečena, ugledala še enega popotnika. Planinska deklica je, sem hlastno dopovedoval Marjanu, kar prepričan, da je na popotniku vse po žensko. Postava, gibi...

In res je bila ona! Čmolaska pod veliko modro čepico in, uh, kako velikim nahrbtnikom na plečih! Takoj smo bili v živahnem pomenku. Ko je kar nekaj v meni hotelo, da sem jo povprašal, če ni morebiti Barbara, Polona ali Petra. Ne ena ne druga, je odgovarjala v smehu, svojega imena pa nama le ni zaupala. Zgoraj v bivaku, v vpisni knjigi, vse piše, sem ji še zavpil, ko sva s prijateljem že stekla naprej po grušču, ona pa je skrivnostno izginjala v meglicah.

Med nama pa sem še naglas razmišljal: Bo, bo kar prava planinska deklica, himalajski dohtar, ta bo pa njen Kusubrin! Saj vendar ne zamerijo takim mislim, ko pa smo pr'jatlji 'z gora!

Gore so se zavile v črne oblake, čez grebene so glasno hiteli viharji vetrovi, spet je kazalo na sneženje. Z Marjanom sva se nekaj časa še zaskrbljeno ozirala iz Konca proti Skuti in Rinkam, dokler naju niso zvalila razsvetljena okna Doma v Kamniški Bistrici. Luščna

Tam na jasi na planini

VINKO HROVATIČ

*Tam na jasi na planini
očnica cveti,
v njeni pa bližini,
modri encijan duhti.*

*Sam popotnik se ozira
v čudežni ta svet,
v srcu poln nemira,
Prosi Boga za nasvet.*

*Daj mi očnico to lepo,
encijan bom jaz,
da ne bom na slepo
hodil večno skozi čas.*

*Zdaj le še od daleč zreva
tjakaj na goró,
zdaj gotovo veva,
Bog je slišal prošnjo to.*

Ojstrici

VERA PIPAL

*Danes nisi nič vesela,
da k tebi sem prišla.
Mrka, siva, zamegljena
si – in vsa zamišljena.*

*Logarsko si vso zakrila,
Rinke v meglo si zavila
in oblake si podila,
dokler z vrha nisem šla.*

*Res, lepo sem te prosila,
da vrhove bi razkrila.
Nisi me uslišala.*

Spremenjenje na gori

SLAVICA ŠTIRN

*Hitim
z bremenom grenkobe,
oblečena v sivino
– starka –
k tebi
– gorski pašnik –
da me pomladiš,
oviješ – nevesto –
v pajčolan lepote,
napojiš s sladkostjo.*